

Carta del prelat de l'Opus Dei sobre la Quaresma

Mons. Xavier Echevarría ha escrit una carta pastoral amb motiu de l'inici de la Quaresma, temps de preparació per a la Setmana Santa i la Pasqua.

13/03/2006

Comença la Quaresma, «temps privilegiat de la peregrinació interior cap a Qui és la font de la misericòrdia. És una peregrinació en la qual Ell mateix ens acompanya a

través del desert de la nostra
pobresa, sostenint-nos en el camí cap
a l'alegria intensa de la Pasqua»
(Benet XVI, Missatge per a la
Quaresma 2006, 29-IX-2005).

Amb la seva insistent invitació a
preparar-nos per a les festes
pasquals, la litúrgia dels dies propers
ens incita a orar amb intensitat i
constància majors, a ser més
generosos en l'oferiment de
mortificacions i en la realització
d'obres de misericòrdia. Aquest últim
és precisament l'aspecte que Benet
XVI ha volgut ressaltar al seu
missatge, en triar com a lema aquella
expressió de l'Evangelí referida a
Jesús: «En veure les multituds, se
n'apiadà» (Mt 9, 36). Podem i hem
d'aplicar aquestes paraules de sant
Mateu a les nostres jornades,
caracteritzades pel tracte continu
amb moltes persones en camps molt
diferents: la família, la feina, el
descans, les relacions socials...

En tots aquests moments —el Sant Pare recorda—, hem d'esforçar-nos a esguardar els altres com nostre Senyor els esguardava i tractar d'ajudar-los: veure, en qui ens envolten, sense excloure ningú, ànimes redimides per la Sang preciosa de Jesucrist (cf. 1 Cor 6, 20). Com fa vint segles, «"l'esguard" commogut de Crist es deté també avui sobre els homes i els pobles, ja que dins el "projecte" diví tots són cridats a la salvació. Jesús, davant les insídies que s'oposen a aquest projecte, es compadeix de les multituds: les defensa dels llops, àdhuc a costa de la seva vida. Amb el seu esguard, Jesús abraça les multituds i cadascú, i els lliura al Pare, oferint-se a si mateix en sacrifici d'expiació» (Missatge per a la Quaresma 2006, 29-IX-2005). En aquells temps, habitant físicament entre els seus germans els homes, el Verb encarnat posava directament els seus ulls en els qui el seguien; ara,

des del sagrari i des del Cel, se
serveix dels deixebles —de tu i de mi
— per a dirigir a cada home i a cada
dona el seu esguard misericordiós.

Cal pensar sempre en els altres,
tractar de dur-los a Déu. Les
pròximes setmanes —en les quals, a
més, ens preparem de manera
immediata per a la solemnitat de
sant Josep—, però, cal que el nostre
afany apostòlic augmenti encara
més. N'hi ha prou amb detenir-nos
en allò que diàriament contemplem,
als cercles més pròxims i al món
sencer, per descobrir la necessitat
urgent de la caritat del Crist que hi
ha pertot arreu. Davant els episodis
de violència que es registren en
tantes nacions, els cristians no hem
de pagar amb altres ofenses ni
maltractar ningú. Per a plantar cara
als problemes de la convivència
humana —grans i petits—, la solució
consisteix a estimar més, a estimar
millor, d'acord amb l'exhortació de

sant Pau: «No torneu a ningú mal per mal: procureu de fer el bé davant de tothom. Si és possible, en tant que depengui de vosaltres, viviu en pau amb tothom. No us feu justícia a vosaltres mateixos, caríssims, sinó deixeu el càstig en mans de Déu (...). Més aviat, si el teu enemic té fam, dóna-li menjar; si té set, dóna-li beure; que, obrant així, apilaràs brases sobre el seu cap. No et deixis vèncer pel mal, sinó venç el mal amb el bé» (Rm 12, 17-21).

Sant Josepmaria, des d'antic, va sintetitzar l'ensenyament de l'Apòstol amb una frase incisiva: cal «ofegar el mal en abundància de bé» (sant Josepmaria Escrivà, Solc, n. 864). I concretava: «No es tracta de campanyes negatives, ni de ser anti-res. Al contrari: viure d'afirmació, plens d'optimisme, amb joventut, alegria i pau; veure tothom amb comprensió: els qui segueixen el

Crist i els qui l'abandonen o no el coneixen» (Ibíd.).

Aquesta actitud no té cap relació amb la passivitat o el derrotisme:

«comprensió, però, no vol pas dir abstencionisme, ni indiferència, sinó activitat» (Ibíd.) Com a membres de la societat civil, els cristians hem de defensar els nostres drets ciutadans —també drets de les altres persones — amb tots els mitjans lícits al nostre abast, sense agressivitat però sense cessions o transaccions sobre el bé comú dels individus i de les nacions. Ara, quan en molts llocs hom galeja d'un laïcisme militant, és especialment important que els qui reconeixen la llei moral natural s'uneixin en la defensa i promoció d'aquests valors, independentment de les creences de cadascun.

Gràcies a Déu, a prou llocs s'estan despertant forces que dormitaven i moltes persones estan sortint del seu

individualisme per a prendre part activa en les grans batalles culturals i socials del nostre temps. ¿Com et comportes tu, en ús de la teva llibertat personal? ¿Participes en aquestes iniciatives nobles, segons les teves possibilitats? ¿Mires de mobilitzar uns altres, advertint-los que no poden quedar-se tancats en la seva closca, sinó que han de decidir-se a donar la cara per a defensar els drets de Déu i els drets inalienables de la persona humana?

Aquesta mobilització es presenta com una estratègia permanent. Alhora, com es tracta d'afavorir canvis incisius i duradors, el compromís personal revesteix una vital importància. En el cor de cada ésser humà es lliuren les batalles decisives per al millorament de la societat, com ensenya l'Evangelí: «Del cor provenen els pensaments dolents, homicidis, adulteris, fornicacions, furts, falsos testimonis,

injúries» (Mt 15, 19). Sant Pau proposa un programa concret, molt en sintonia amb l'esperit de la Quaresma: «Que la caritat no sigui fingida —escriu—, avorriu el mal, adheriu-vos al bé. Pel que fa a la caritat fraterna, sigueu sol·lícits a estimar-vos els uns al altres; avanceu-vos mútuament a honorar-vos; no sigueu indolents en el zel; sigueu fervorosos en l'esperit, sigueu bons servents envers el Senyor; alegreu-vos en l'esperança; sigueu pacients en la tribulació, perseverants en l'oració; en les necessitats dels sants feu-los participar dels vostres béns; practiqueu l'hospitalitat» (Rm 12, 9-13).

Es tracta, en definitiva, de portar a terme una gran sembra de caritat als cors humans i a les estructures socials. Com Benet XVI ha assenyalat en la seva primera encíclica, «l'amor —caritas— sempre serà necessari,

fins i tot en la societat més justa. No hi ha ordre estatal, per just que sigui, que faci superflu el servei de l'amor. Qui intenta desentendre's de l'amor es disposa a desentendre's de l'home com a home. Sempre hi haurà sofriment que necessiti consol i ajuda. Sempre hi haurà solitud. Sempre es donaran també situacions de necessitat material en les quals és indispensable una ajuda que mostri un amor concret al proïme» (Carta encíclica Deus caritas est, 25-XII-2005, n. 28). Tots hem de sentir aquesta preocupació concreta per les persones que viuen al nostre voltant, signe clar del veritable amor a Déu; «perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot pas estimar Déu, que no veu» (1 Jn 4, 20).

Sant Josepmaria ens va ensenyar que, perquè aquesta preocupació es manifesti amb rectitud i eficàcia, cal buidar-se del propi jo, acollir sincerament i com a pròpies les

preocupacions, les alegries i les penes dels nostres semblants, i concretament dels qui es troben més a prop per motius de vocació comuna, de parentiu, de professió, etc. Potser et vingui als llavis l'exclamació —«és molt difícil!»— que es recull a Solc. Recorda la resposta de sant Josepmaria i obstina't a posar-la en pràctica: «Escolta, si lluites, amb la gràcia de Déu n'hi ha prou: prescindiràs dels interessos personals, serviràs els altres per Déu, i ajudaràs l'Església en el camp on es lliura avui la batalla: al carrer, a la fàbrica, al taller, a la universitat, a l'oficina, al teu ambient, enmig dels teus» (Solc, n. 14).

Benet XVI assenyala que —en un primer moment— les motivacions de l'amor solen incloure objectius com la pròpia complaença, l'autorealització, o fins i tot el profit personal. Per això cal purificar-los,

«seguir un camí d'ascesi, renúncia, purificació i recuperació» (Carta encíclica *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 5). Només així l'amor inicial, imperfecte, podrà arribar a fondre's amb l'amor de veritable donació, que s'oblida de si mateix perquè és un reflex de l'amor de Crist a la humanitat. «Quan Jesús parla en les seves paràboles del pastor que va rere de l'ovella esgarriada, de la dona que cerca la dracma, del pare que surt a trobar el fill pròdig i l'abraça, no es tracta sols de meres paraules, sinó que és l'explicació del seu propi ésser i actuar. Amb la seva mort en creu es realitza aquest posar-se Déu contra si mateix, lliurar-se per a donar nova vida a l'home i salvar-lo: això és amor en la seva forma més radical» (Ibíd., n. 12). Sant Josepmaria ens va ensenyar a esguardar piadosament el santcrist, perquè «Jesús a la creu, amb el cor traspassat d'Amor pels homes, és una resposta eloqüent —els mots hi

sobren— a la pregunta pel valor de les coses i de les persones. Els homes valen tant, amb llur vida i felicitat, que el mateix Fill de Déu es lliura per redimir-los, per rentar-los, per elevar-los» (sant Josepmaria Escrivà, És Crist que passa, n. 165).

En apropar-nos a la solemnitat de sant Josep, després d'haver meditat els seus dolors i goigs, pensem en la lleialtat completa que ens cal posar en tot això que ens ocupa. Supliqueu a sant Josepmaria que es gravi a les ànimes de cadascú, el "prejudici psicològic" de pensar sempre en Déu i en els altres, ja que mai no ens trobem sols. Aprenguem del sant patriarca a servir joiosament, estimant la voluntat del Senyor i extremant la caritat amb totes les ànimes.

Amb tot afecte, us beneeix el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de març del 2006

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-de-lopus-dei-sobre-la-quaresma/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-de-lopus-dei-sobre-la-quaresma/)
(06/08/2025)